

Arrest

nr. 301 161 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 6 december 2012, dient op 11 december 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 november 2013 de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de taliban wegens zijn activiteiten als lid van de taliban, maar ook dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998, waardoor hij op grond van artikel 1, (F), a) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/4 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt uitgesloten van de internationale beschermingsstatus. Na beroep vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 18 april 2014, bij arrest nr. X, voormelde beslissing en oordeelt hij dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten voor de taliban geenszins overtuigend, aannemelijk en coherent zijn, waardoor het niet kan worden ingezien noch worden nagegaan op welke elementen de in de beslissing van 14 november 2013 aangehaalde motivering gebaseerd is.

1.3. Op 6 maart 2015 kent de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe omwille van zijn activiteiten bij de taliban.

1.4. Naar aanleiding van een beschermingsverzoek ingediend door verzoekers broer op 30 juni 2021 en de in het kader daarvan aan het licht gekomen nieuwe informatie, wordt verzoeker op 27 maart 2023 uitgenodigd voor een nieuw vehoar op het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde de geldigheid van zijn beschermingsstatus te onderzoeken.

1.5. Op 21 september 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 25 september 2023 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Sawati van het district Qarghai van de provincie Laghman. Uw vader werkte als lid van de taliban tot hij bij het ineensuiken van het eerste talibanregime van de radar verdween. Toen u in de elfde graad studeerde vervoegde u eveneens de taliban, gemotiveerd door het verleden van uw vader en aangemoedigd door K., een klasgenoot wiens vader talibancommandant was. Gedurende vier jaar transporteerde u mensen en materieel, nam u deel aan operaties en voerde u moordaanslagen uit. Gezien uw vaardigheden kreeg u de functie van groepsleider toegewezen.

Omdat u bij een aanval echter per ongeluk M.F.R., de neef van uw laatste commandant, N., in de rug schoot, en er ook al na een andere mislukte operatie twijfels over u gerezen waren, was het vertrouwen in u even zoek. Niettemin werd u ook nadien nog gecontacteerd om wapens te smokkelen, en werd u zelfs gevraagd een opleiding zelfmoordaanslagen te volgen in Waziristan (Pakistan), een aanbod waarvoor u vriendelijk bedankte. Niet veel later kreeg u evenwel nog meer problemen toen u enkele personen naar Sangra of Sawdara in de Sagay vallei, Alingar (Laghman, Afghanistan) diende te transporten, en u bij de passage van het huis van S.M. door hem ondervraagd werd. Daags nadien werd u zelfs door agenten van de inlichtingendienst opgepakt en ondervraagd, om 5 à 6 dagen na uw vrijlating nog eens door hen opgepakt te worden en voor één maand vastgehouden te worden. Nadien wist u met behulp van de dorpsoudsten – die zich voor u garant stelden indien u zich niet langer met talibanactiviteiten inliet – vrij te komen, maar kreeg u dermate schrik dat de taliban u zouden uitschakelen dat u besliste het land te verlaten. Bovendien zag u het als een mogelijkheid om de taliban – die u al langer beu was – eindelijk te verlaten. Aan het einde van de zomer en het begin van de winter van 1390 (circa herfst 2011) verliet u uiteindelijk het land, om vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België te reizen, alwaar u ongeveer een jaar later, op 6 december 2012, aankwam. Enkele dagen later, op 12 december 2012, diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara twee brieven in verband met uw werk voor de taliban, één brief van de Afghaanse politie en het postpakket waarin u deze documenten ontving, weliswaar allemaal in versnipperde vorm neer.

Op 14 november 2013 nam het CGVS in uw verzoek een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18 april 2014 de beslissing van het CGVS omdat uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten voor de taliban geenszins overtuigend, aannemelijk en coherent waren.

Op 6 maart 2015 kende het CGVS u de vluchtelingenstatus toe.

Op 30 juni 2021 diende uw broer N.A. (o.v. X) een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 24 november 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in het verzoek van uw broer.

Omdat er nieuwe informatie aan het licht was gekomen die wees op de mogelijke bedrieglijkheid van de verklaringen die u in uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud aflegde werd u op 27 maart 2023 uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud. In het kader van dit onderhoud legde u vier foto's van u en uw gezin in België, een foto van het certificaat van uw broer B., zes foto's van uw broer B. en twee foto's van uw broer A. neer.

B. Motivering

U werd op 6 maart 2015 erkend als vluchteling. Naar aanleiding van de verklaringen van uw broer N.A. (o.v. X) over uw tewerkstelling bij de taliban heb ik besloten u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud met het oog op een heroverweging van uw vluchtelingenstatus.

De toekenning van uw vluchtelingenstatus was ingegeven door uw vrees voor vervolging op basis van uw tewerkstelling bij de taliban (CGVS 14/2/2013, p.20). Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, er uit het onderzoek in het kader van de heroverweging van uw status blijkt dat u uw beschermingsstatus op basis van frauduleuze verklaringen hebt bekomen.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden.

In casu moet er na heronderzoek van uw dossier vastgesteld worden dat er aan uw tewerkstelling bij de taliban geen geloof kan worden gehecht. In eerste instantie moet er gewezen worden op tal van tegenstrijdigheden die u laat optekenen tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud en uw derde persoonlijk onderhoud. Zo legt u geen coherente verklaringen over de duur van uw werk bij de taliban af. In uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u in het jaar 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) bij de taliban ging en u aan het einde van de zomer en het begin van de winter van 1390 (circa herfst 2011) Afghanistan ontvluchtte. Een maand eerder was u gestopt met uw werk voor de taliban (CGVS 14/2/2013, p.7,12; CGVS 15/5/2013, p.7,18). Deze tewerkstelling van anderhalf tot tweeënhalft jaar die u verklaarde in uw eerste en tweede onderhoud valt geenszins te rijmen met de duur van vier jaar die u in uw laatste persoonlijk onderhoud verklaarde (CGVS 27/3/2023, p.3,9). Ook over het contact met uw familie gedurende uw werk bij de taliban legt u flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u nu dat u uw familie niet zag de jaren dat u voor de taliban werkte. Toen uw familie na twee jaar besepte dat u de taliban vervoegde werd u thuis niet meer toegelaten. Uw familie verhinderde u zelfs uw buren en uw vrienden te bezoeken. De twee daaropvolgende jaren had u geen plaats om te slapen en moest u uw toevlucht nemen tot slaappleatsen in de open lucht, zoals in de natuur, bij de begraafplaats, nabij de rivier of bij het hout (CGVS 27/3/2023, p.3). In uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat u voornamelijk thuis en soms bij vrienden verbleef tot aan uw arrestatie, een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 14/2/2013, p.7,13,15; CGVS 15/5/2013, p.6). U beweerde toen zelfs dat u collega's van de taliban mee naar huis nam hetgeen uiteraard op geen enkele wijze te verzoenen valt met de zeer afwijzende houding die u uw familie nu toedicht (CGVS 15/5/2013, p.4). Over de lidkaarten van de taliban die u bezat bent u eveneens inconsistent. In uw eerste persoonlijk onderhoud vertelde u dat u zelf verschillende lidkaarten van de taliban, in verschillende kleuren, had (CGVS 14/2/2013, p.11-12). In uw laatste onderhoud stelt u echter dat u geen kaart maar een papier en slechts één dergelijk papier dat uw lidmaatschap bevestigde had (CGVS 27/3/2023, p.10-11). Verder is het bevreemdend dat waar u in uw tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat u slechts de commandant en twee vrienden bij de taliban kende omdat de rest van uw groepsleden gemaskerd waren u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud veel meer collega's uit uw talibangroep bij naam kan noemen (CGVS 15/5/2013, p.13; CGVS 27/3/2023, p.13,14). De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw tewerkstelling en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij de taliban.

Over uw takenpakket bij de taliban en uw invulling ervan lopen uw verklaringen eveneens uiteen. Zo verklaarde u eerst dat uw hoofdtaken het vervoeren van mensen en wapens waren en dat u daarnaast deelnam aan twee operaties en dreigbrieven verspreidde. Andere taken had u niet, zei u expliciet (CGVS 14/2/2013, p.14,15; CGVS 15/5/2013, p.10,11). U vertelde tijdens uw eerste twee onderhoudsbezoeken verder dat u uw taken enkel 's nachts uitvoerde en dat het voeren van talibancommandanten uw eerste taak was (CGVS 15/5/2013, p.10; CGVS 14/2/2013, p.14,15). In uw derde persoonlijk onderhoud beweert u daarentegen dat u heel veel operaties voor de taliban uitvoerde, waaronder het tegenhouden van mensen op de snelweg tussen Kabul en Torkham, het aanvallen van brandstoftransporten en het uitvoeren van moordaanslagen (CGVS 27/3/2023, p.4,7,8). U vertelt nu ook dat u bevorderd werd tot groepsleider en dat u uw activiteiten ook 's avonds en overdag uitvoerde (CGVS 27/3/2023, p.7,8). Uw eerste taak zou niet het vervoeren van commandanten, maar het verzamelen van informatie zijn geweest (CGVS 27/3/2023, p.13). Ook over de levens die u op uw kerfstok heeft bent u tegenstrijdig. Zo beweerde u in uw eerste twee persoonlijke onderhoudsbezoeken dat u slechts uw eigen commandant verwondde terwijl u nu aangeeft dat u veel mensen hebt gedood (CGVS 15/5/2013, p.16; CGVS 27/3/2023, p.9). Tot slot beweerde u in uw tweede persoonlijk onderhoud dat de taliban u en uw familie bedreigden om u taken te laten uitvoeren. In uw derde persoonlijk onderhoud is er geen sprake meer van enige druk. De taliban wisten immers niet dat u bepaalde bezwaren had waardoor ze in de veronderstelling leefden dat u vrijwillig alles volbracht (CGVS 27/3/2023, p.11; CGVS 15/5/2013, p.8,19). Bovenstaande opsomming doet begrijpen dat uw uitspraken over uw werk bij de taliban bij uw eerste twee en bij uw derde persoonlijk onderhoud dermate tegenstrijdig zijn dat ze het geloof in uw tewerkstelling bij de taliban volledig in de weg staan. Als verklaring voor deze tegenstrijdigheden werpt u op dat u ten tijde van uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud bang was om gearresteerd te worden indien u alles naar waarheid vertelde (CGVS 27/3/2023, p.6,15). Als u evenwel gevraagd wordt wat u niet naar waarheid vertelde in uw eerste twee persoonlijke onderhoudsbezoeken stelt u dat u niet vermeldde dat u bommen plaatste en burgers en overheidsfunctionarissen doodde (CGVS 27/3/2023, p.5,6). Zoals blijkt uit deze beslissing bestrijken de tegenstrijdigheden in uw verklaringen veel meer aspecten dan enkel uw betrokkenheid bij bomexplosies en het plegen van moorden, waardoor uw vergoelijking niet kan overtuigen en de vastgestelde inconsistenties onverminderd overeind blijven.

Daarnaast staan uw verklaringen over uw motivatie om tot de taliban toe te treden ook haaks op elkaar. Zo beweerde u in uw eerste twee persoonlijke onderhoudsbezoeken dat u zich door het talibanverleden van uw vader, uw schoolvriend en de mullah van de moskee liet overhalen om de kant van de taliban te kiezen (CGVS 15/5/2013, p.8). In uw recente verklaringen is er van de mullah van de moskee geen sprake meer. Zelfs wanneer u expliciet gevraagd wordt wie u allemaal aanmoedigde om talib te worden vermeldt u de mullah niet (CGVS 27/3/2023, p.11). Ook aan uw vaders verleden als motivatie om bij de taliban te gaan moet ernstig getwijfeld worden. Zo blijkt uw broer A. geheel onwetend over het verleden van uw vader, zoals blijkt uit de argumenten hierover in zijn beslissing: "Als het CGVS u vraagt wat uitleg te geven bij het talibanverleden van uw vader, kan u enkel zeggen dat het lang geleden is en dat uw vader intussen niet meer leeft (CGVS, p.16). Dat u nooit iets zou hebben vernomen over de positie en activiteiten van uw vader, en daar later ook niet over sprak met uw familieleden, is niet aannemelijk. Het is u ook niet bekend in welke regio van Afghanistan hij zou hebben gewerkt: "Ik weet het niet" en "Misschien in (uw district) Qarghayi" is het enige wat u daarover te zeggen heeft (CGVS, p.6). Dit strookt alleszins niet met wat uw broer Mariullah heeft beweerd, namelijk dat uw vader een commandant was die verantwoordelijk was voor een controlepost in Spin Boldak in de zuidelijke provincie Kandahar (CGVS, M., 14 februari 2013, p.8). Hiermee geconfronteerd, blijkt duidelijk dat u geen idee heeft waar dit over gaat. U weet niet eens waar in Afghanistan de provincie Kandahar gelegen is (CGVS, p.6)." U verbaast dan weer door uw verklaringen over het lot van uw vader in de lijn te stellen met de verklaringen van uw broer A.. Uw vader zou niet spoorloos verdwenen zijn bij de val van het eerste talibanregime zoals u eerder dacht en verklaarde (CGVS 14/2/2013, p.8). U vernam in België van uw moeder dat uw vader in het geheim voor de taliban bleef werken en zelfs – opnieuw in het geheim – uw moeder tweemaal kwam bezoeken tot zijn lichaam bij een derde bezoek aan uw familie overhandigd werd (CGVS 27/3/2023, p.11,12). Wanneer uw vader overleed weet u echter niet. Hoe en wanneer uw vader uw moeder ontmoette na de val van het eerste talibanregime weet u evenmin (CGVS 27/3/2023, p.11,12). Ook is het niet plausibel dat u zich geen vragen stelde bij de geboorte van uw jongste broer Karim. U vertelt immers dat Karim wat minder dan een meter groot was toen u in 2012 Afghanistan verliet (CGVS 27/3/2023, p.12). Zelfs indien er omwille van eventuele persoonlijke of raciale verschillen een ruime marge genomen wordt kan er redelijkerwijze gesteld worden dat uw broer in 2012 niet ouder dan zes à zeven jaar kan zijn geweest. Dat u en uw gemeenschap zich dan geen vragen stellen bij deze geboorte zo'n vijf à zes jaar na de voorgehouden verdwijning van uw vader is zeer eigenaardig.

Tot slot moet er nog gewezen worden op de verklaringen van uw broer over uw werk bij de taliban. Uit deze verklaringen blijkt een zeer grote onwetendheid over uw werk voor de taliban. Meer bepaald werd in het verzoek van uw broer het volgende vastgesteld: "Wat betreft de activiteiten die M. voor de taliban zou hebben uitgevoerd, blijkt u evenzeer in het duister te tasten. U verklaart dat uw broer gedwongen werd gerekruteerd (CGVS, p.5, 6), terwijl M. wees op het vrijwillige karakter van zijn toetreding tot de taliban (CGVS, M., 15 mei 2013, p.8). Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de beweegredenen van uw broer om voor de taliban te gaan werken. Wat uw broer drie tot vier jaar lang (CGVS, p.7) voor de taliban zou hebben uitgericht, kan u al evenmin nader preciseren: "Ik weet het niet precies. Hij werkte voor de taliban. Dus vocht hij, of was hij een bewaker voor hen. Dat is het enige wat hij deed. Of hij kookte" (CGVS, p.6). Uw verklaringen kunnen bezwaarlijk gedetailleerd of doorleefd worden genoemd. Bovendien stemmen de door u opgesomde activiteiten niet overeen met hetgeen M. verklaarde. Hij had het veeleer over het transport van mensen en wapens, naar eigen zeggen zijn "twee hoofdtaken", alsook verwees hij naar het afleveren van dreigbrieven (CGVS, M., 15 mei 2013, p.11). Dat u duidelijk geen idee heeft van de aard van de activiteiten die M. voor de taliban zou hebben uitgevoerd, is zeer opmerkelijk, en doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U heeft meerdere malen geargumenteed dat u nog erg jong was toen uw vader en M. voor de taliban actief waren. Echter biedt dit geen verklaring voor de vaststelling dat u helemaal niets kan vertellen over hun verleden bij deze beweging, temeer u aangeeft nog steeds een goed contact te hebben met uw broer: op vrije dagen gaat u hem bezoeken en heeft u de gelegenheid om met hem te praten (CGVS, p.7). Dat jullie dan nooit het beweemde talibanverleden van hemzelf en uw vader zouden oprakelen, kan maar moeilijk worden aangenomen." U wijt deze zeer povere verklaringen van uw broer eveneens aan zijn jonge leeftijd en het feit dat u het niet met hem besprak (CGVS 27/3/2023, p.6). Nochtans geeft u net zoals A. aan dat jullie in België veel contact hebben waardoor er niet begrepen kan worden dat jullie jullie gemeenschappelijke asielmotieven niet besproken zouden hebben (zie supra; CGVS 27/3/2023, p.2). Vervolgens verandert u het geweer van schouder en stelt u dat uw broer een mentaal probleem heeft, niets beseft, geheugenproblemen heeft en problemen heeft met zijn tong waardoor mensen denken dat hij liegt (CGVS 27/3/2023, p.15). U staaft deze medische problematieken op geen enkele wijze noch kwamen ze aan bod in het verzoek van uw broer of mochten ze blijken uit zijn deelname aan het persoonlijk onderhoud, waardoor uw uitleg niet weerhouden kan worden.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen en documenten over te maken. Hierdoor is de geloofwaardigheid van de verklaringen en neergelegde stukken in uw dossier, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan de door u voorgehouden vrees. De door u overgemaakte valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat het CGVS in dergelijk geval de bevoegdheid heeft de vluchtelingenstatus in te trekken.

Evenmin brengt u in uw laatste persoonlijk onderhoud elementen die de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen aan. U wijst andermaal op uw tewerkstelling bij de taliban, die zoals hierboven aangetoond ongeloofwaardig is (CGVS 27/3/2023, p.14). Daarnaast wijst u op het verblijf van uw vrouw en dochter in België en staaft u uw gezinssituatie aan de hand van vier foto's (CGVS 27/3/2023, p.14). Er moet echter op gewezen worden dat uw vrouw en dochter geen onderdeel uitmaken van uw verzoek om internationale bescherming. Indien u op basis van het verblijf van uw gezin in België aanspraak wilt maken op een verblijfsvergunning dient u daarvoor de daartoe bestemde procedure op te starten.

Hoewel u er voor u geen nood aan internationale bescherming aan verbindt moet er ten overvloede op gewezen worden dat uw verklaringen over het werk van uw broer B. onvoldoende zijn om geloof te kunnen hechten aan zijn tewerkstelling bij de Britten. U weet enkel dat hij voor de Britten werkte, meer informatie bezit u niet. Wanneer, hoelang of tot wanneer B. voor de Britten werkte kan u dan ook niet zeggen (CGVS 27/3/2023, p.3). Ter staving van zijn tewerkstelling legt u een foto van een certificaat neer uitreikt door de Al Saraf Company op naam van B.. Daarnaast legt u nog zes foto's van uw broer in een landelijke omgeving neer. Uit deze foto's kan echter allerminst afgeleid worden dat de betrokken persoon daadwerkelijk uw broer is. Bovendien kan een dergelijke foto van een certificaat gemakkelijk

het resultaat van knip- en plakwerk zijn en blijkt uit de toegevoegde informatie dat valse en vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264

dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u met uw verwijzing dat u het leven in België gewoon bent geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS 27/3/2023, p.14). Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De nog niet besproken stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee foto's tonen een man met huidproblemen. Deze foto's hebben geen uitstaans met uw verzoek om internationale bescherming. De stukken die u ten tijde van uw eerste en tweede verzoek aanbracht legde u in versnipperde toestand neer. Bijgevolg kan het CGVS maar in beperkte mate kennis nemen van deze stukken en al zeker geen inschatting maken van de bewijswaarde van deze stukken.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u geen elementen aanhaalt die het behoud van uw status rechtvaardigen en dat er evenmin redenen zijn om u de

subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet toe te kennen. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 55/3/1, §2 van de wet van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker kaart aan dat op basis van de verklaringen van zijn broer vermoed werd dat hij zelf destijds valse verklaringen zou hebben afgelegd, terwijl de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het asielaanvraag van zijn broer evenmin overtuigde nu op 24 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiare beschermingsstatus werd genomen. Het feit dat zijn broer minder weet over het verleden van zijn vader en ook over zijn werk bij de taliban, betekent niet dat zijn eigen verklaringen ongeloofwaardig zijn. Hij wijst erop dat zijn eigen verklaringen de primaire bron zijn van de doorleefde situatie en niet die van zijn broer, die verder van zijn werk afstond. Hij wijst erop dat hij zijn eigen verklaringen niet heeft bijgesteld om de verklaringen over het lot van zijn vader in lijn te stellen met de verklaringen van zijn broer. Hij herhaalt dat hij later had vernomen van zijn moeder dat zijn vader in het geheim voor de taliban was blijven werken maar dat dit het gevolg is van de tijd die passeert en zijn contacten met zijn moeder. Het is volgens hem zijn broer die zijn verklaringen heeft aangepast aan de zijne. Hij meent dat het feit dat de verklaringen van zijn broer niet geloofwaardig werden bevonden, zijn verklaringen doen stand houden.

Hij verwijt de commissaris-generaal het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden te hebben doordat hij zijn eerder genomen beslissing, die geleid heeft tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, in twijfel trekt. Hij stipt aan dat hij geen informatie heeft achtergehouden en evenmin bedrieglijke verklaringen of documenten heeft af- of neergelegd. Volgens hem formuleert de commissaris-generaal omtrent de foto en certificaat ongefundeerde beschuldigingen aan zijn adres. Hij meent dat indien er twijfels waren omtrent de documenten, de commissaris-generaal die had moeten overleggen en een deugdelijk onderzoek had moeten uitvoeren.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiare beschermingsstatus. Hij meent dat er wel degelijk sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De huidige complexe situatie behaalt volgens hem wel degelijk een zorgwekkend niveau waardoor hij bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Verzoeker citeert dienaangaande uit verschillende artikels en rapporten. Daarnaast stelt hij dat er sprake is van een intern gewapend conflict daar er meerdere terroristische cellen actief zijn die in conflict zijn met de legitieme ordediensten, waarvan in de beslissing blijkt gegeven wordt. Hij verwijst in dit verband naar 's Raads arrest nr. 227.624. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn persoonlijke situatie niet onderzocht te hebben. Hij verwijst nog naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en stipt aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoorspelbaar en onhoudbaar is.

Vervolgens kaart hij aan dat er heel wat voorbeelden van incidenten zijn waarbij de taliban terugkeerders effectief vervolgd hebben. Hij stipt hierbij het Nansen rapport 2021/11 aan en verwijst naar arresten van de Raad. Hij meent dat hij beantwoordt aan het daarin geschetste profiel en dat hij bij terugkeer beschouwd zal worden als ongelovige prowesterse Afghaan die de Sharia niet naleeft.

Ten slotte voert verzoeker aan dat er geen intern vluchtalternatief bestaat in Afghanistan en dat dit niet betwist wordt.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een reisadvies over Afghanistan en maakt hij melding van de door hem geciteerde bronnen waarvan hij telkens de weblinks vermeld.

3.2. Op 12 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, met vermelding van de weblink
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling

5.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vooreerst op dat in navolging van het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoekers broer op 30 juni 2021 nieuwe informatie aan het licht is gekomen waardoor verzoeker werd uitgenodigd voor een bijkomend verhoor. Vervolgens zet de commissaris-generaal de redenen uiteen op basis waarvan besloten wordt dat verzoeker eerder de feiten verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, hij valse verklaringen heeft afgelegd of vervalste documenten heeft neergelegd die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de hem toegekende vluchtelingenstatus. Ten slotte zet de commissaris-generaal de redenen uiteen op grond waarvan wordt geoordeeld dat verzoeker geen motieven kan doen gelden die een terugkeer naar het land waar hij internationale bescherming geniet in de weg zouden staan.

De Raad heeft in zijn arrest van 18 april 2014 met nr. 122.754, in het kader van een beroep ingediend tegen de beslissing van 14 november 2013 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus geoordeeld dat de destijds door verzoeker op 14 februari 2013 en 15 mei 2013 afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten voor de taliban geenszins overtuigend, aannemelijk en coherent zijn en dat hij niet kan inzien noch kan nagaan op welke elementen de in de beslissing van 14 november 2013 aangehaalde motivering is gebaseerd.

De Raad baseerde zich hiervoor reeds op volgende vaststellingen: Verzoeker heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat hij bij de taliban heeft gewerkt, dat hij voor hen wapens heeft gesmokkeld, talibanleden heeft vervoerd, dat hij heeft deelgenomen aan gevechten en dat hij niet weet of hij hierbij mensen heeft gedood of niet. Verzoeker heeft op de DVZ, wanneer gepeild werd naar zijn beroep, verklaard dat hij als "motorchauffeur" voor de taliban heeft gewerkt, hiervoor betaald werd en dit gedurende 2,5 jaar heeft gedaan (stuk 10, vragenlijst, p. 3). Verzoeker heeft verder geen andere beroepsactiviteiten weergegeven. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS heeft verzoeker op de vraag naar zijn werkzaamheden, opnieuw enkel aangegeven dat hij wapens en leden van de taliban vervoerde, waarbij hij twee voorbeelden gaf van operaties waaraan hij deelnam. De eerste operatie waarvan verzoeker sprak, betrof een aanval op een politiechef, waarbij hij per ongeluk de neef van zijn commandant heeft neergeschoten. De tweede operatie betrof het begraven van een landmijn door een aanval van de Amerikanen, waarbij drie talibanleden waren omgekomen. Wanneer hij vervolgens gevraagd werd of hij nog aan andere operaties had deelgenomen, antwoordde hij ontkenkend (stuk 4 A, gehoorverslag, p. 14). Tijdens dit eerste gehoor verklaarde verzoeker echter ook dat hij overdag arbeid verrichte en enkel 's nachts zijn activiteiten voor de taliban uitvoerde (stuk 4 A, gehoorverslag, p. 14, 15). Verzoeker verduidelijkte dat hij zijn arbeiderswerk deed wanneer het financieel nodig was thuis en dat hij dan in de buurt van zijn dorp en omgeving ging werken en ook voor een bepaalde organisatie waterkanalen ging opruimen in ruil voor graan (stuk 4 A, gehoorverslag, p. 15, 16). Net zoals op de DVZ stelt verzoeker ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat hij heeft deelgenomen aan gevechten (stuk 4 B, gehoorverslag, p. 10) om wat later te verklaren dat het enige gevecht waaraan hij heeft deelgenomen de aanval op een politiechef betrof, waarbij hij per ongeluk de neef van zijn commandant heeft neergeschoten (stuk 4 B, gehoorverslag, p. 13). Ook verklaarde hij tijdens dit gehoor dat hij bij de operatie met landmijnen niet betrokken was en hij er slechts over hoorde vertellen (stuk 4 B, gehoorverslag, p. 13). Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker dan weer voor het eerst dat hij tevens betrokken was bij het bezorgen van dreigbrieven (stuk 4 B, gehoorverslag, p. 11). Voorts stelde de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij betrokken was bij een activiteit tijdens de verkiezingen waarbij de taliban mensen bedreigden om niet te gaan stemmen. Er werd de mensen gezegd dat indien ze zouden gaan stemmen, hun vinger zou worden afgesneden. De Raad achtte het niet aannemelijk dat verzoeker, als talibanlid, zelf zou zijn gaan stemmen, terwijl hij weet dat er mensen die dergelijke dreigbrieven ontvingen werden gemarteld en geslagen (stuk 4 B, gehoorverslag, p. 11).

Middels arrest nr. 122.754 werd aldus reeds geen geloof gehecht aan de door verzoeker voorgehouden activiteiten verricht voor de taliban. Desalniettemin kende de commissaris-generaal verzoeker, in navolging van 's Raads vernietigingsarrest, de vluchtelingenstatus toe.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer, de heer N.A., op 30 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal neemt op 24 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal motiveert onder meer dat verzoekers broer en verzoeker tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het lot van hun vader, over de activiteiten die verzoeker voor de taliban zou hebben uitgevoerd, zij niet eenduidig zijn over het feit dat verzoeker zich verdacht zou hebben gemaakt nadat hij per ongeluk F.B., een belangrijk talib, zou hebben doodgeschoten en over verzoekers arrestatie door de Afghaanse staatsveiligheid en over het feit of hun andere broer B. al dan niet gevisieerd werd door de taliban. Er werd geoordeeld dat verzoekers broer het niet geloofwaardig maakt dat zijn vader en verzoeker ooit werkzaam waren voor de taliban. Naar aanleiding van de verklaringen afgelegd door verzoekers broer tijdens zijn verhoor op het CGVS d.d. 17 oktober 2022, werd verzoeker opnieuw uitgenodigd door de commissaris-generaal voor een bijkomend persoonlijk onderhoud op 27 maart 2023.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 27 maart 2023 verklaart verzoeker plots dat:

i) hij vier jaar voor de taliban heeft gewerkt (NPO, p. 2, 3 en 6), terwijl hij tijdens zijn eerste twee interviews verklaarde dat hij ongeveer anderhalf à twee jaar voor hen gewerkt heeft (verhoor 14/02/2013, p. 16 en 12 (hij studeerde nog toen hij bij de taliban is begonnen werken in het jaar 1388 tot ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België));

ii) zijn familie, nadat zij na twee jaar vernamen dat hij voor de taliban werkte, niet wilde dat hij nog naar huis kwam en zij hem zelfs mishandelden waardoor hij de volgende twee jaren in de natuur moest slapen (NPO, p. 3), terwijl hij tijdens zijn eerste twee interviews verklaarde dat hij voornamelijk thuis en soms bij vrienden bleef tot een maand voor zijn vertrek uit Afghanistan en hij soms collega's van de taliban mee naar huis nam (verhoor 14/02/2013, p. 7: *"soms thuis, soms op andere plaats (...) bij vrienden, in de buurt"*);

iii) hij geen kaart, maar slechts één papier had dat zijn lidmaatschap bij de taliban bevestigde (NPO, p. 10-11), terwijl hij tijdens zijn eerste twee interviews aangaf dat hij verschillende lidkaarten van de taliban in verschillende kleuren had en in bezit was van drie versies (verhoor 14/02/2013, p. 12);

iv) hij meer namen kende van talibanleden (NPO, p. 13), dan degene waar hij tijdens zijn eerste twee interviews melding van maakte;

v) hij heel veel operaties voor de taliban heeft uitgevoerd, waaronder het tegenhouden van mensen op de snelweg tussen Kabul en Torkham, het aanvallen van brandstoftransporten en het uitvoeren van moordaanslagen, waarbij hij ook nog preciseerde dat hij bevorderd werd door groepsleider en zijn activiteiten ook 's avonds en overdag uitvoerde. Daarbij verklaarde hij nog dat zijn eerste taak niet het vervoeren van commandanten, maar het verzamelen van informatie was (NPO, p. 4, 7, 8, en 13) terwijl hij tijdens zijn eerste interviews uitdrukkelijk melding maakte van slechts twee operaties waarbij hij betrokken was en hij vervolgens, gevraagd naar zijn deelname aan andere operaties het volgende antwoordde *"geen andere operaties dan deze die ik u net heb uitgelegd"*. Hij gaf ook aan dat hij enkel 's nachts werkte voor de taliban, waarbij hij toevoegde *"overdag doen ze dat niet"* (verhoor 14/02/2013, p. 15). Daarbij komt nog dat verzoeker plots aangeeft dat zijn eerste taak niet bestond in het vervoeren van commandanten, maar in het verzamelen van informatie (NPO, p. 13);

vi) hij veel mensen heeft gedood (NPO, p. 9);

vii) de taliban hem nooit bedreigd heeft om bepaalde taken te doen (NPO, p. 11), terwijl hij eerder had aangegeven dat eenmaal als je voor hen begint te werken, aan hen blijft plakken (verhoor 14/02/2013, p. 17);

viii) hij geheel vrijwillig ging werken voor de taliban omdat zijn vader talib was en hij ook beïnvloed werd door zijn klasgenoot K. (NPO, p. 11), terwijl hij eerder te kennen gaf dat hij zich heeft laten overhalen en dit onder meer door de mullah;

Uit een vergelijking van de verschillende verhoren die verzoeker heeft doorlopen, blijkt aldus overduidelijk dat hij over verschillende kernaspecten van zijn initieel ten berde gebracht asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waardoor het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas, zoals reeds geoordeeld door de Raad in zijn arrest van 18 april 2014, nog meer is komen vast te staan. Verzoeker kan bovendien geen dienstige verschoning bieden voor de talrijke tegenstrijdigheden, waar hij stelt dat hij tijdens zijn eerste twee interviews bang had (NPO, p. 15). Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker werd bij het CGVS daarenboven gewezen op de betrouwbaarheid van de persoonlijke onderhouden, op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van het vertellen van de waarheid en van het verstrekken van de nodige informatie aan de Belgische asielinstanties waardoor het niet ernstig is van verzoeker om te poneren dat hij, in het kader van een procedure die hij zelf inleidde om internationale bescherming te verkrijgen met het oogmerk om zijn leven te vrijwaren, de hiertoe benodigde informatie niet kon, wilde of durfde te verstrekken. Voorts is het uitermate opmerkelijk dat verzoeker bij aanvang van zijn bijkomend persoonlijk onderhoud aangaf dat het kan zijn dat hij verschillende dingen is vergeten (NPO, p. 2), maar dan wel in staat bleek om in vergelijking met zijn interview enkele jaren geleden, meer namen van collega's op te sommen (zie *supra*).

Het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 122.754 en de bijkomende talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties waarvan verzoeker blijkt heeft gegeven na een bijkomend persoonlijk onderhoud en zoals uitvoerig beschreven in de bestreden beslissing, volstaan om tot de vaststelling te komen dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen, waardoor op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet op goede gronden diezelfde status wordt ingetrokken.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat zijn status niet kon worden ingetrokken op grond van de verklaringen die zijn broer heeft afgelegd omdat die verklaringen door de commissaris-generaal evenmin geloofwaardig werden bevonden. Het is immers zelfs niet nodig om de verklaringen van zijn

broer af te wegen tegen zijn eigen verklaringen nu hij zelf verantwoordelijk is voor zijn tegenstrijdige verklaringen doorheen zijn verschillende verhoren, zoals afdoende *supra* aangetoond. Daarnaast laten de verklaringen van zijn broer de beoordeling in arrest nr. 122.754 onverlet. Ook zijn overige uitleg, dat hij zijn eigen verklaringen niet heeft bijgesteld om de verklaringen over het lot van zijn vader in lijn te stellen met de verklaringen van zijn broer en dat het zijn broer was die zijn verklaringen heeft aangepast aan de zijne, brengt hij niets in tegen zijn eigen tegenstrijdige verklaringen. Zijn kritiek betreffende de foto van een certificaat is allerminst dienstig nu hij er verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat de commissaris-generaal of de Raad de verplichting zouden hebben aan te tonen dat er sprake is van valse stukken. Het komt de Raad samen met de commissaris-generaal wel degelijk toe om de bewijswaarde van neergelegde stukken te beoordelen en *in casu* vast te stellen dat een foto van een certificaat, omwille van de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing, slechts een zeer relatieve bewijswaarde hebben. Bovendien zijn die stukken geenszins van aard om afbreuk te doen aan het ongeloofwaardig bevonden asielaas van verzoeker en de talrijke tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn asielpcedure

Waar verzoeker een schending opwerpt van het vertrouwensbeginsel, dient opgemerkt dat dit beginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont niet aan dat een vergissing werd begaan door een overheidsorgaan ten gevolge waarvan aan hem een voordeel verleend werd. Verzoeker, die de vluchtelingenstatus werd toegekend, maakt niet aannemelijk dat dergelijke beslissing gekwalificeerd dient te worden als een 'vergissing van een overheidsorgaan'.

5.2. Verzoeker meent in ondergeschikte orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker geen concrete elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

5.2.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene

aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat het geweld in Laghman een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft geen precedentenwaarde. Een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse is enkel gericht aan Belgen die naar Afghanistan zouden reizen en vormt geenszins een leidraad voor de instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

5.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Gelet op de hogere vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal, ingevolge de valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt bevestigd.

7. Een schending van de door verzoeker opgeworpen beginselen en bepalingen wordt gelet op voorgaande niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO